

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6276/2022
08.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Родољуб Маринковић, адвокат из ..., против тужених ДД из ... и Привредног друштва „Икан 2013“ ДОО са седиштем у Новом Пазару, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж 219/20 од 22.06.2020. године, на седници већа одржаној 08.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца, изјављеној као изузетно дозвољеној против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж 219/20 од 22.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж 219/20 од 22.06.2020. године.

Образложење

Правноснажним решењем Вишег суда у Новом Пазару Гж 219/20 од 22.06.2020. године, одбијене су жалбе тужилаца и потврђено решење Основног суда у Новом Пазару П 705/16 од 23.01.2020. године о повлачењу тужбе и решење Основног суда у Новом Пазару П 705/16 од 03.02.2020. године о одбијању предлога за враћање у пређашње стање (став први изреке другостепеног решења), а укинута је решење о трошковима поступка садржано у решењу Основног суда у Новом Пазару П 705/16 од 03.02.2020. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање (став други изреке другостепеног решења).

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13- УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање

о ревизији као изузетно дозвољеној. Наиме, правноснажним решењем утврђено је повлачење тужбе и одбијен предлог за враћање у пређашње стање, с обзиром да пуномоћник тужилаца није приступио на рочиште за главну расправу, иако је уредно позван, нити је оправдао изостанак, те да је назначени пуномоћник имао довољно времена да овласти другог адвоката да га замењује и да благовремено обавести суд о изостанку и оправда разлоге за пропуштање рочишта. Тужиоци у ревизији указују на процесно – правна питања конкретнoг спора, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, будући да се ревизија у смислу члана 404. став 1. ЗПП може изјавити само због погрешне примене материјалног права, уз услов да постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и новог тумачења права. Узимајући у обзир врсту и образложење одлуке против које је ревизија изјављена и садржину ревизијских навода, Врховни касациони суд је нашао да спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и да не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. ст. 1. и 2. ЗПП и члана 403. став 3. ЗПП и нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 420. ст. 1. и 2. ЗПП, прописано је да странке могу изјавити ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, под условом да би ревизија била дозвољена против правноснажне пресуде.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско – правним споровима који се односе на потраживање у новцу, предају ствари или извршења неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Тужбом поднетом 02.06.2016. године, тражено је да се тужени обавезе да исплати тужиоцима износ од 602.847,00 динара на име накнаде штете, па како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија против решења није дозвољена, јер не би била дозвољена ни против правноснажне пресуде.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић